

Sygn. akt II K 143/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Andrzej Muszka

Protokolant: Monika Rataj

po rozpoznaniu w dniu: 10 sierpnia 2015r.

s p r a w y : **R. G. (1)**

syna A. i D. z domu O.

urodzonego w dniu (...) w L.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 stycznia 2014 r. w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali kradzieży z włamaniem w ten sposób, że po przedostaniu się na teren serwisu (...), położonego przy ul. (...), po uprzednim wyłamaniu skobla z kłódką do drzwi stalowych garażu numer (...), dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia torbę ortalionową koloru czarnego marki (...) z pojedynczymi narzędziami w postaci kluczy narzędziowych płaskich, obcęgow, kombinerek, klucza tzw. „grzechotki”, obcęgow, typu żabka z czerwoną plastikową rękojeścią o wartości łącznej 100 zł, a ponadto szlifierkę kątową o wartości 100 zł, wiertarkę o wartości 50 zł, klucz pneumatyczny o wartości 300 zł, brzeszczot elektryczny o wartości 200 zł, reflektor prawy pojazdu V. (...) o wartości 150 zł, grill do pojazdu V. (...) o wartości 50 zł, 2 (dwie) sztuki reflektorów ksenonowych od pojazdu V. (...) o łącznej wartości 1 000 zł, 2 (dwie) sztuki lamp tylnych od pojazdu P. (...) o łącznej wartości 160 zł, czym spowodował straty na kwotę łączną 2 110 PLN (dwa tysiące sto dziesięć złotych) na szkodę G. K., przy czym P. K. zarzuconego mu czynu dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sadu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 10 grudnia 2003 r., w sprawie II K 743/03, za czyny z art. 279 § 1 k.k. – przy przyjęciu ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny z art. 244 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności – które to kary połączono i wymierzono mu karę łączną 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 7 stycznia 2009 r. do dnia 3 grudnia 2009 r., kiedy to został warunkowo zwolniony, na poczet kary zaliczono okres od dnia 17 lipca 2003 r. do dnia 31 lipca 2003 r.

to jest o czyn z art. k.k.:

I. uznaje oskarżonego **R. G. (2)** winnym tego, że w dniu 19 stycznia 2014 r. w J. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do serwisu (...) przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu skobla z kłódką do drzwi stalowych garażu nr (...) dostał się do wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torby ortalionowej koloru czarnego marki (...) z pojedynczymi narzędziami w postaci kluczy nasadowych – płaskich, obcęgow, kombinerek klucza tzw. grzechotka, obcęgow typu żabka z czerwoną plastikową rękojeścią o łącznej wartości 100 zł, szlifierki kątowej o wartości 100 zł, wiertarki o wartości 50 zł, klucza pneumatycznego o wartości 300 zł, brzeszczota elektrycznego o wartości 200 zł, reflektora prawego przedniego samochodu marki V. (...) o wartości 150 zł, lampy tylnej samochodu marki P. o wartości 80 zł, czym działał na szkodę G. K. tj. występku z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 /jednego/ roku pozbawienia

wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **R. G. (2)** karę grzywny w wysokości 50 / pięćdziesięciu/ stawek dziennych ustalając wysokość stawki na kwotę 10 /dziesięciu/ złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **R. G. (2)** okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 stycznia 2014 r. do dnia 02 kwietnia 2014 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jako równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego **R. G. (2)** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 280 złotych.

Sygn. akt II K 143/15

UZASADNIENIE

G. K. prowadzi serwis (...) położony przy ul. (...) w J.. Oprócz naprawy pojazdów, zajmuje się on także sprzedażą używanych części samochodowych. W pomieszczeniach serwisu zainstalowano alarm wysyłający na telefon komórkowy jego oraz jego pracowników R. G. (3) i J. M. powiadomienia o załączeniu alarmu. Do serwisu tego przychodzili w sprawie części samochodowych R. G. (1) oraz P. K.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 185, zeznania świadków G. K. k. 10-21, 258 akt sprawy II K 222/14, R. G. (3) k. 24-26 akt sprawy II K 222/14, k. 89-90 akt sprawy II K 238/14, J. M. k. 29-31 akt sprawy II K 222/14, k. 90-91 akt sprawy II K 238/14, protokół okazania k. 114-115, 116-117 akt sprawy II K 222/14,

19 stycznia 2014 r. R. G. (1) wraz z P. K. udali się samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) w pobliże serwisu samochodowego. Chcąc przedostać się do wnętrza, w celu zaboru znajdujących się wewnątrz przedmiotów, wyłamali skobel z kłódką do drzwi stalowych garażu nr (...) i weszli do jego wnętrza. Drzwi, przez które weszli, zaryglowali od strony wewnętrznej nożycami do cięcia metalu. Wejście sprawców do wnętrza spowodowało wysłanie wiadomości tekstowych przez alarm do właściciela serwisu i jego pracowników. Kiedy R. G. (1) wraz z P. K. znajdowali się we wnętrzu, przyjechał tam G. K. wraz z pracownikami J. M. i R. G. (3). R. G. (1) i P. K. uciekli przez okno znajdujące się z tyłu garażu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 185, zeznania świadków: G. K. k. 10-21 akt sprawy II K 222/14, k. 82 akt sprawy II K 238/14, R. G. (3) k. 24-26 akt sprawy II K 222/14, k. 89-90 akt sprawy II K 238/14, J. M. k. 29-31 akt sprawy II K 222/14, k. 90-91 akt sprawy II K 238/14, częściowo wyjaśnienia świadka P. K. k. 39-40, 58-61, 254-257 akt sprawy II K 222/14, protokół oględzin miejsca k. 13-15a akt sprawy II K 222/14, materiał poglądowy k. 146 akt sprawy II K 222/14,

Z wnętrza serwisu (...) zabrali w celu przywłaszczenia torbę ortalionową koloru czarnego marki (...) z pojedynczymi narzędziami w postaci kluczy nasadowych – płaskich, obcęgow, kombinerek klucza tzw. grzechotka, obcęgow typu żabka z czerwoną plastikową rękojeścią o łącznej wartości 100 zł, szlifierki kątovej o wartości 100 zł, wiertarki o wartości 50 zł, klucza pneumatycznego o wartości 300 zł, brzeszczotu elektrycznego o wartości 200 zł, reflektora przedniego prawego samochodu marki V. (...) o wartości 150 zł, lampy tylnej samochodu marki P. o wartości 80 zł.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 185, zeznania świadków: G. K. k. 10-21, 258 akt sprawy II K 222/14, k. 82 akt sprawy II K 238/14, R. G. (3) k. 24-26 akt sprawy II K 222/14, 89-90 akt sprawy II K 238/14, J. M. k. 29-31 akt sprawy II K 222/14, k. 90-91 akt sprawy II K 238/14, protokół oględzin miejsca kradzieży z włamaniem k. 13-15a akt sprawy II K 222/14, protokół oględzin rzeczy k. 11-11a akt sprawy II K 222/14, materiał poglądowy k. 146 akt sprawy II K 222/14.

Za oknem, przez które R. G. (1) i P. K. uciekli z garażu, pozostawili oni worek z narzędziami w postaci szlifierki kątovej, wiertarki, klucza pneumatycznego, brzeszczotu elektrycznego oraz reflektor prawy przedni samochodu marki V. (...) i lampę tylną od samochodu marki P..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 185, zeznania świadka R. G. (3) k. 24-26 akt sprawy II K 222/14, k. 89-90 akt sprawy II K 238/14, zeznania świadka G. K. k. 10-21, 258 akt sprawy II K 222/14, k. 82 akt sprawy II K 238/14, materiał pogładowy k. 146 akt sprawy II K 222/14,

Uciekających samochodem marki V. (...) o nr rej. (...), oskarżonego R. G. (1) i P. K. zatrzymali funkcjonariusze Policji. W samochodzie ujawniono należąca do G. K. torbę ortalionową koloru czarnego marki (...) z pojedynczymi narzędziami w postaci kluczy nasadowych – płaskich, obcęgow, kombinerek, klucza tzw. grzechotka, obcęgow typu żabka z czerwoną plastikową rękojeścią.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. G. (1) k. 185, częściowo wyjaśnienia świadka P. K. k. 39-40, 58-61, 254-257 akt sprawy II K 222/14, zeznania świadków: G. K. k. 10-21, 258 akt sprawy II K 222/14, k. 82 akt sprawy II K 238/14, P. C. k. 27-28 akt sprawy II K 222/14, k. 104-105 akt sprawy II K 238/14, E. S. k. 224 akt sprawy II K 222/14, 105-106 akt sprawy II K 238/14, M. H. k. 225-227 akt sprawy II K 222/14, k. 105 akt sprawy II K 238/14, M. N. k. 287 akt sprawy II K 222/14, k. 139-140 akt sprawy II K 238/14, K. T. k. 140 akt sprawy II K 238/14, protokół oględzin rzeczy k. 11-11a akt sprawy II K 222/14,

- częściowo wyjaśnienia świadka P. K. k. 39-40, 58-61, 254-257 akt sprawy II K 222/14,

Przedmioty pozostawione przez oskarżonego R. G. (1) i P. K. pod oknem garażu oraz torba ortalionowa z narzędziami ujawniona w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...), zostały zwrócone pokrzywdzonemu G. K..

Dowód:- zeznania świadka G. K. k. 10-21, 258 akt sprawy II K 222/14, k. 82 akt sprawy II K 238/14, pokwitowanie k. 12, 16 akt sprawy II K 222/14,

Oskarżony R. G. (1) nie jest upośledzony umysłowo ani chory psychicznie. Jest uzależniony od środków psychoaktywnych, obecnie utrzymuje abstynencję oraz uczęszcza na terapię odwykową.. W okresie obejmującym zarzucany mu czyn i odnośnie jego popełnienia nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozumienia zarzucanego mu czynu ani pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca oskarżonego R. G. (1) k. 132-133 akt sprawy II K 222/14, ustna opinia sądowo- psychiatryczna k. 195-196, kwestionariusz zebrania informacji przez specjalistę terapii uzależnień k. 229-240 akt sprawy II K 222/14,

Oskarżony R. G. (1) ma 32 lata, z zawodu jest elektronikiem, jest zatrudniony w firmie (...) w J. za wynagrodzeniem 2.700 zł netto, nie posiada nikogo na utrzymaniu, posiada mieszkanie zakupione w kredycie, jest współwłaścicielem samochodu marki B. rok produkcji 2000 o wartości 8.000 zł.

Dowód: dane osobo –poznawcze oskarżonego R. G. (1) k. 44-46 akt sprawy II K 222/14 i k. 195,

Oskarżony R. G. (1) był uprzednio karany sądownie.

Dowód: dane o karalności oskarżonego R. G. (1) k.108-109 akt sprawy II K 283/14, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 26 sierpnia 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 869/13 k. 74 akt sprawy II K 283/14, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 30 stycznia 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 2120/12 k. 73 akt sprawy II K 283/14.

Oskarżony R. G. (1) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia z P. K. pojechali na osiedle porozmawiać. Gdy odjeżdżali zajechał im drogę samochód. P. K. ominął go trawnikiem po czym zatrzymali się koło sklepu (...), gdzie chciał kupić papierosy. Po chwili podjechał samochód, z którego wysiadł kierowca i stwierdził, że rozpoznaje oskarżonego jako częstego kupca części. Razem z P. K. zostali zabrani na Komisariat Policji, gdzie kazano im się przyznać do upiłowania krat i wskazania trzeciego sprawcy, a następnie przedstawili zarzuty upiłowania kłódki.

W trakcie posiedzenia w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż kilka dni wcześniej był w serwisie po części do samochodu. Zobaczył wtedy u góry wejście, przez które można wejść na plac. W niedzielę zatelefonował do niego P. K.. Wraz z nim pojechał na górę, na osiedle. Zeszli razem pod ten warsztat. Zobaczył, że krata jest upiłowana, po czym odgiął ją i wszedł na halę. Zobaczył stojący tam samochód z aluminiowymi felgami i poinformował o tym P. K., który stwierdził, że miałby kupca na takie koła. Pojechali do jego samochodu, z którego wziął czarną torbę Adidas z narzędziami i ubranie robocze, po czym wrócili na osiedle. Oskarżony wszedł na halę by odkręcić koła. P. K. został na górze, aby pilnować. Gdy usłyszał, że ktoś wjechał na plac zabrał torbę i wyszedł przez okno z odgiętą kratą. Pobiegł do samochodu P. K. i powiedział mu, aby uciekali. Gdy zjeżdżali z osiedla zajechał im drogę samochód, który ominęli i zatrzymali się od sklepem (...). Podbiegli do nich policjanci i zostali zatrzymani. Oskarżony zaprzeczył, aby cokolwiek ukradł z hali. Wskazał, że torba, którą ujawniono w samochodzie stanowiła jego własność podobnie jak narzędzia w niej. Gdyby nie była to jego torba nie pamiętałby co w niej jest.

W toku postępowania sądowego oskarżony początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie podtrzymał wyjaśnień jakie złożył przed prokuratorem. Podtrzymał zaś wyjaśnienia złożone na posiedzeniu w przedmiocie stosowania tymczasowego aresztowania. Wskazał, że jego pomysłem było pojechać do tej hali. Zaprzeczył upiłowaniu kraty. Była ona upiłowana i luźno wisiała. Po jej pchnięciu do środka, krata się odchyliła umożliwiając oskarżonemu dostanie się do wnętrza garażu. P. K. zna od trzech lat. On na stałe mieszka w Niemczech. Po tym zdarzeniu nie widział się z nim.

W czasie postępowania sądowego w niniejszej sprawie oskarżony przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie podtrzymał uprzednio składanych wyjaśnień w zakresie, w jakim były one sprzeczne z jego przyznaniem się. Wyjaśnił, że od czasu rozpoznawanego czynu nie popełnił ponownie przestępstwa, a abstynencją utrzymuje od 19 stycznia 2014 r.

SĄD ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługiwały na przydanie im waloru wiarygodności, pozostając przy tym w zgodzie z pozostałym, zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd zważył, iż z treścią wyjaśnień oskarżonego korespondowały przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego G. K., który znając oskarżonego z wcześniejszych transakcji, rozpoznał go już w chwili, gdy ten przebywał w przedmiotowym garażu. Świadek ten, podobnie jak przesłuchani w charakterze świadków pracownicy G. K., a to J. M. i R. G. (3) nie posiadali żadnego interesu w niezgodnym z prawem obciążaniu oskarżonego treścią fałszywych zeznań. W swoich zeznaniach opisali przy tym, obiektywnie, okoliczności które osobiście zaobserwowali. Stąd też zeznania wymienionych świadków mogły obok korespondujących z nimi wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w całości, stanowić podstawę katerycznych ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Swoje ustalenia w sprawie Sąd poczynił także na podstawie w pełni wiarygodnych, wewnętrznie spójnych, a przy tym zgodnych z powyższymi relacjami zeznań przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, a to P. C., M. N., E. S. i M. H.. Ostatni z wymienionych świadków, doświadczony funkcjonariusz Policji, w swoich zeznaniach wskazał przy tym, że zachowanie oskarżonego w żaden sposób nie wskazywało, aby znajdował się on w czasie zatrzymania pod działaniem substancji odurzających. Świadek w sposób przekonujący wskazał, iż kontaktów z takimi osobami doświadcza w codziennej służbie, co odnotowuje w sporządzanej dokumentacji. Dopuszczony na tą okoliczność dodatkowy dowód z przesłuchania w charakterze świadka P. C. również, z uwagi na fakt, że świadek nie pamiętał już okoliczności zdarzenia, nie potwierdził okoliczności, by zachowanie oskarżonego wskazywało na pozostawanie pod wpływem substancji odurzających. Zalecenia wskazane w tym względzie przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w sprawie VI Ka 579/14 były także przedmiotem opinii biegłych z zakresu psychiatrii, którzy opiniując na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2015 r. podali, że czyn zarzucany oskarżonemu miał związek z jego uzależnieniem od narkotyków.

Kierując się treścią wyżej opisanych, uznanych za polegające na prawdzie, dowodów, Sąd nie przydał waloru wiarygodności wyjaśnieniom złożonym w toku postępowania przygotowawczego przez P. K., pozostającym w

oczywistej sprzeczności z treścią zeznań G. K., jak i jego pracowników. Nie uszło przy tym uwadze, iż wyjaśnienia te nie były konsekwentne w zakresie działań, jakie współoskarżony miał podejmować w czasie przedmiotowego czynu. Podobnie, mając na uwadze schemat działania alarmu w zakładzie (...), nie można przydać waloru wiarygodności relacji P. K., w której podaje, że do zakładu oskarżony wszedł przez okno. O ile bowiem jest oczywiste, że przez okno obaj sprawcy uciekli, to działanie alarmu zostało przez nich zainicjowane w chwili otwarcia drzwi, po uprzednim wyłamaniu skobla z kłódką. Podkreślić w tym miejscu wypada dobitnie, że w dniu zdarzenia, około godziny 8.00 pokrzywdzony przebywał w zakładzie by sprawdzić, czy wszystko jest w porządku i nie stwierdził wówczas uszkodzenia zabezpieczenia drzwi wejściowych.

Oskarżony i P. K. dysponowali przy tym wystarczającą ilością czasu, aby z wnętrza garażu zabrać torbę z narzędziami oraz przedmioty, które zostały ujawnione w pobliżu okna, przez które uciekli. Z zeznań świadka G. K. wynika, iż SMS-y wysyłane są po 10 minutach od uruchomienia alarmu. Zważywszy zatem, że od czasu wysłania pierwszych sms-ów do przybycia pracowników do zakładu minęło 40 minut, sprawcy we wnętrzu przebywali 50 minut.

Poza twierdzeniami pokrzywdzonego G. K. brak było w przedmiotowej sprawie jakichkolwiek dowodów, iż oskarżony i P. K. dokonali kradzieży innych przedmiotów poza tymi, które zostały mu zwrócone za pokwitowaniami (k. 12 i 16). Przedmioty te nie zostały ujawnione w samochodzie, którym uciekał oskarżony z P. K.. Gdyby oskarżony i P. K. dokonali kradzieży grilla od samochodu marki V. (...), reflektorów ksenonowych od samochodu marki V. (...), czy też lampy tylnej od samochodu marki P. i porzucili je podczas ucieczki, zostałyby one niewątpliwie odnalezione przez pracowników pokrzywdzonego i funkcjonariuszy Policji, którzy dokonywali penetracji wzgórza znajdującej się za garażem, po którym uciekali sprawcy. Z uwagi na rozmiary tych przedmiotów nie mogłyby one zostać przeoczone te osoby. G. K. zeznał, iż w przeszłości miały miejsce kradzieże w jego firmie. Nie można zatem wykluczyć, iż przedmioty te zostały mu skradzione w innych okolicznościach.

Ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł także na treści dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby w przewidzianej prawem formie. Mogły tym samym stanowić podstawę ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

Oceniając krytycznie wyjaśnienia oskarżonego, a także zeznania świadków oraz dokumenty stanowiące dowód w sprawie pod kątem ich wiarygodności, czyniąc w oparciu o nie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, że R. G. (1) swoim działaniem polegającym na tym, że w dniu 19 stycznia 2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą – P. K. dokonał kradzieży z włamaniem do serwisu (...) przy ul. (...) w J., w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu skobla z kłódką do drzwi stalowych garażu nr (...) dostał się do wnętrza skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia torby ortalionowej koloru czarnego marki (...) z pojedynczymi narzędziami w postaci kluczy nasadowych – płaskich, obcęgow, kombinerek klucza tzw. grzechotka, obcęgow typu żabka z czerwoną plastikową rękojeścią o łącznej wartości 100 zł, szlifierki kątowej o wartości 100 zł, wiertarki o wartości 50 zł, klucza pneumatycznego o wartości 300 zł, brzeszczotu elektrycznego o wartości 200 zł, reflektora prawego przedniego samochodu marki V. (...) o wartości 150 zł, lampy tylnej samochodu marki P. o wartości 80 zł wyczerpał on znamiona czynu z art. 279§1 kk. Nie budzi wątpliwości fakt, iż doszło do przełamania zabezpieczeń chroniących przedmiotowe ruchomości przed nieuprawnionym w postaci zamykanych na skobel z kłódką drzwi.

Mając na uwadze, iż wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 3 października 2014 r. sygn. akt II K 238/14 został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonego, Sąd podzielając przy tym pogląd wyrażony w uzasadnieniu powyższego wyroku o braku dowodów na dokonanie zaboru w celu przywłaszczenia pozostałych wymienionych w uzasadnieniu składników mienia pokrzywdzonego, przypisał oskarżonemu zabór przedmiotów wymienionych w punkcie I sentencji wyroku z dnia 3 października 2014 r.

Oskarżony przypisane mu przestępstwo popełnił działając z zamiarem bezpośrednim, chcąc po przełamaniu zabezpieczenia w postaci zamkniętych na skobel z kłódką drzwi wejść w posiadanie ruchomości pokrzywdzonego celem rozporządzania nimi jak właściciel.

W oparciu o ocenę elementów przedmiotowo - podmiotowych leżących w granicach czynu zarzucanego oskarżonemu Sąd przyjął, że cechuje się on znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Za przyjęciem wskazanego stopnia społecznej szkodliwości przemawia fakt, iż postawa oskarżonego zmusza lokalnych przedsiębiorców do przedsięwzięcia niewspółmiernych i kosztownych dla rozmiarów prowadzonych działalności zabezpieczeń swojego mienia.

Jako okoliczności łagodzące po stronie oskarżonego Sąd potraktował niską wartość skradzionego mienia. Okolicznością łagodzącą po stronie oskarżonego było także przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenie wyjaśnień, pozwalających na poczynienie kategoriycznych ustaleń. Okoliczność ta nie miała jednakże znaczącego wpływu na wymiar kary, skoro okoliczności te zostały ustalone na podstawie zeznań świadków, którzy złapali oskarżonego w pościgu bezpośrednio po ujawnieniu jego obecności w miejscu zdarzenia.

Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary Sąd potraktował fakt, iż oskarżony R. G. (1) był uprzednio trzykrotnie karany sądownie za przestępstwa przeciwko mieniu, a wyroki te zapadły w okresie roku poprzedzającego zdarzenie.

Łącząc wymienione wyżej okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk, w szczególności stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem winy oskarżonego, Sąd uznał, że odpowiednią karą orzeczoną wobec oskarżonego będzie kara roku pozbawienia wolności oraz orzeczona na podstawie art. 33§2 kk kara 50 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu jednej stawki na kwotę 10 złotych każda. Z całą pewnością tak wymierzona kara nie będzie nadmierną dolegliwością dla oskarżonego, skoro pomimo istnienia wymienionych okoliczności mających wpływ na stopień społecznej szkodliwości, okoliczności obciążających, została ona wymierzona w dolnej granicy zagrożenia ustawowego. Z drugiej strony mając na uwadze uprzednio wymienione okoliczności łagodzące Sąd wnioskował, że nie jest konieczne wymierzanie kary surowszej by osiągnięte zostały cele postępowania i cele kary. Orzeczona kara winna spełnić stawiane przed nią zadania zarówno w świetle oddziaływania wychowawczego, jak i zapobiegawczego, przy tym będzie adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości i stopnia winy, a zatem spełni wszystkie wymogi stawiane przed nią przez przepisy karne.

Kara orzeczona względem oskarżonego jest niższa niż dwa lata pozbawienia wolności, dlatego też istniała formalna podstawa do warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd na podstawie całokształtu okoliczności sprawy i kierując się przesłankami określonymi w art. 69 § 1 i 2 kk, wnioskował, że nie zachodzą jednak okoliczności pozwalające na skorzystanie z dobrodziejstwa tej instytucji względem R. G. (1). Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim fakt dwukrotnego stosowania względem oskarżonego instytucji probacji, co zakończyło się jednakże, z przyczyn leżących jedynie po stronie oskarżonego, negatywnie. Podkreślenia wymaga okoliczność, iż wszystkie uprzednie skazania dotyczyły przy tym czynów przeciwko mieniu. Z tego wypływa wniosek, że nie można wobec niego postawić pozytywnej prognozy, iż pomimo niewykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie popełni on ponownie przestępstwa. Zachodzą więc podstawy do uznania, że dla osiągnięcia celów kary niezbędne było jej orzeczenie w formie bezwzględnej.

Mając na uwadze treść artykułu 434§1 kpk poza obszarem rozważań Sądu pozostawało rozstrzygnięcie oparte o treść art. 71 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Niezależnie Sąd miał na uwadze, iż oskarżony obecnie przechodzi terapię od środków odurzających, a przy tym utrzymuje abstynencję od narkotyków.

Orzeczenie w punkcie II znajduje swoje umocowanie w treści wskazanego tam przepisu.

Stosownie do treści art. 627 kpk, ustanawiającego w procesie karnym zasadę, zgodnie z którą sprawca winien ponieść koszty procesu wywołanego własnym postępowaniem, Sąd zasądził od R. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu, w tym wymierzył mu opłatę